

Джилл Сімс

ЧОМУ МАТУСЯ ХОЧЕ НАПИТИСЯ

Щоденник
виснаженої мами

Переклала з англійської
Вікторія Зенгва

Харків
Моноліт
2020

[Ознайомитись більш детально на сайті видавництва «Моноліт Bizz»](#)

*Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title Why Mummy Drinks © Gill Sims, 2017.*

*Видавець від імені авторки засвідчує моральне право Джилл Сімс
бути зазначеною авторкою цього твору. Усі права застережено, зокрема
право часткового або повного відтворення в будь-якій формі.*

Присвячено D

Сімс Дж.

С 37 Чому матуся хоче напитися / Джилл Сімс; пер. з англ. В.Зенгви. —
Харків: Моноліт, 2020. — 352 с. — (Серія «Щоденник виснаженої мами»).

ISBN 978-617-577-287-4

ISBN 978-617-577-285-0 (серія)

Чому матуся хоче напитися? Тому що кожного дня на неї чекає нове випробування: двоє чудових дітлахів часом перетворюються на чортяк, затишний будинок — на вирву від бомби, коханий чоловік за будь-якої нагоди тікає з хати... Додайте до цього пришелепкуватих родичів і кодро ідеальних мамць зі школи — як тут не з'їхати з глузду? Звісно, лише за допомогою добірного британського гумору й антиперфекціоністських ліків за особливою рецептурою Джилл Сімс, поданих у бестселерах серії «Щоденник виснаженої мами». Перша книжка познайомить вас із типовою англійською родиною середнього статку й різноманітними сценаріями батьківського виховання й подружнього життя, у яких впізнаєш себе й долаєш перешкоди. Незламна матуся іноді укріплює бойовий дух міцним слівцем і не менш міцними напоями. Не закликаємо брати її за приклад, але читати обов'язково, адже сміятися корисно для здоров'я!

УДК 82-7

Правову підтримку видавництва
забезпечує компанія Web-protect

ISBN 978-617-577-287-4

ISBN 978-617-577-285-0 (серія)

© Джилл Сімс, текст, 2017

© Зенгва В. О., переклад з англійської,
2020

© ТОВ «Видавництво «Моноліт»»,
видання українською, 2020

(PAN)

ЗМІСТ

ВЕРЕСЕНЬ	9
ЖОВТЕНЬ	37
ЛИСТОПАД	63
ГРУДЕНЬ	101
СІЧЕНЬ	155
ЛЮТИЙ	177
БЕРЕЗЕНЬ	201
КВІТЕНЬ	237
ТРАВЕНЬ	255
ЧЕРВЕНЬ	277
ЛИПЕНЬ	311
СЕРПЕНЬ	331
ПОДЯКИ	345

ВЕРЕСЕНЬ

8 вересня, вівторок

Перший день школи. Цьогоріч я стану ідеальною матусею своїх школярів. Я впораюся. Тепер у мене все відбуватиметься так:

- 6:00 Прокидаюся, іду в душ, одягаю стильні й елегантні речі з мого мінімалістського капсульного гардеробу, приготовані звечора, накладаю легкий, але вишуканий макіяж за порадою з Pinterest, із шикарною рідкою підводкою для очей. Сушу волосся, закручую його у «простенький» пучок — знову за настановами Pinterest, — так створюю сучасний і водночас класичний особистий стиль. Тепер, маючи перфектний вигляд, прибираю в будинку, щоб, коли ми повернемося наприкінці дня, вдома було привітно й затишно.
- 7:00 Буджу своїх рідних кровиночок і пропоную їм на вибір корисні домашні сніданки. Радо погоджуюся з їхньою пропозицією допомогти мені приготувати млинці / вафлі / омлет. Усміхаюся, з материнською любов'ю позираючи на їхні зосереджені осяйні личка, коли вони разом куховарять, готуючи свої смаколики, а я ставлю щось апетитне в духовку на вечерю.

- 7:45 Відсилаю своїх любих діточок умиватися й одягатися, що, звісно, відбувається швидко і просто, адже шкільний одяг наготований ще звечора. Поки вони одягаються, я швиденько закидаю брудний після сніданку посуд у посудомийку, потім просто дістаю з холодильника ланчбокси з поживними підобідками: сандвічами у формі смайликів та вигадливими фігурками зі свіжих фруктів.
- 8:00 Розчісую волосся Джейн і заплітаю їй французькі коси чи щось подібне. Пробігаю гребінцем по волоссю Пітера, а потім маю ще десять хвилин, щоб почитати діточкам добру повчальну історію перед тим, як наостанку швиденько покласти все на свої місця, взутися, вдягнути пальта і вийти з дому.
- 8:25 Йдемо до школи. Якщо маємо бажання, наспівуємо бадьорих пісеньок, дорогою завертаємо до парку, щоб собака пробігся. Дивлюся, як мої любі херувими граються посеред опалого листя одне з одним і з нашим чудовим псом. Самовдоволено відзначаю, як свіже повітря та фізичні вправи перед школою стимулюють їхні юні мізки, щоб ті готувалися всотувати інформацію, мов губка.
- 8:50 Після безлічі обіймів та поцілунків на дитячому майданчику ніжно махаю моїм гарненьким діточкам, а потім швиденько біжу додому із псом. Щойно той лягає у свій кошик спокійнісінько чекати на доглядачку собак, яка виведе його на прогулянку по обіді, я застрибую у власну новеньку машину і їду на роботу.
- 15:15 Забираю своїх рідних кровинок зі школи. З превеликим задоволенням розмовляю з іншими матусями на дитячому майданчику на безпечні й нейтральні теми.
- 15:30 Пригощаю дітей поживними перекусками, можливо, домашньою гранолою. Поки вони їдять, передивляюся

- їхні рюкзаки, уважно читаю кожен запис і відзначаю всі події/подорожі/запити. Напевно, заведу окрему кольорову папку для кожної дитини, щоб там зберігати листи від учительки і щоразу легко знаходити їх, коли вони знадобляться. Перевіряю щоденники та складаю збалансований розклад, щоб щовечора виконувати різноманітні домашні завдання.
- 15:45 Відсилаю дітей переодягтися перед обов'язковими позашкільними заняттями.
- 16:00 Як і годиться, веду дітей на плавання/музику/теніс/танці/джиу-джитсу. Якщо додаткові заняття лише в однієї дитини, присвячую час другій, обговорюю з нею її день/надії/мрії/амбіції. Якщо на заняттях обоє дітей, перечитую повідомлення з роботи, як це роблять усі успішні бізнес-леді двадцять першого століття.
- 17:00 Контролюю виконання домашніх завдань із ретельно продуманого розкладу.
- 17:30 Подаю апетитну, приготовану без зусиль вечерю з духовки. Відчуваю неабияке вдоволення від того, яка я чудова матуся, і жалість до тих, хто не має таких надзвичайних організаторських здібностей та незрівнянного материнського інстинкту.
- 18:00 Слухаю гру на фортепіано і перевіряю знання правопису/виконані за розкладом завдання.
- 18:45 Дозволяю пів години екранного часу.
- 19:15 Час купання.
- 19:45 Час відходу до сну. Читаю ще один розділ повчальної книжки, яку обрали діти.
- 20:00 Винагороджую себе за продуктивний день чашкою зеленого чаю.

Цей рік не стане продовженням минулого року, коли дні частенько минали так:

- 5:00 Прокидаюся, почувши, як дитя з гуркотом спускається на перший поверх. Прокрадаюся за ним, щоб викрити порушника, який витріщився в айпад на дивані. Гримая, щоб малий негідник негайно повертався до клятого ліжка. Доповзаю до своєї спальні, клеочучи від люті. Врешті-решт засинаю просто перед тим, як має задзвеніти будильник.
- 6:00 Натискаю кнопку повтору сигналу.
- 6:10 Натискаю кнопку повтору сигналу ще раз.
- 7:10 Прокидаюся в паніці. Застрибую в душ. Надягаю перше, що трапляється під руку. Лець не дзюняю з переляку, бо дупа вже, певно, так роздалася, що труси не налазять навіть до колін. Розумію, що, поспішаючи, схопила труси Джейн, які чомусь опинилися в моїй шафі, і силкуюся натягти їх на себе. Ридаю від полегшення, бо, хоча моя дупця, може, й не найменша та найпідтягнутіша у світі, закладаюся: жодна доросла жінка не запхне своєї задниці в труси восьмирічної дитини. Нахиляю голову, закидаю волосся вниз і проходжуся феном. Обурено оглядаю цього скаженого дикобраза й перетягаю волосся гумкою Hello Kitty. Намагаюся впевнити себе, що так було задумано і я *хочу* начепити саме гумку Hello Kitty, щоб виразити свою унікальну й оригінальну особистість. Мені це не вдається.
- 7:30 Спускаюся вниз і верещу на рідних кровиночок, щоб відривалися від тих клятих гаджетів і пензлювали снідати.
- 7:37 Вихоплюю кляті гаджети з рук дітей і оголошую, що тепер забираю їх назавжди, ще раз вимагаю, щоб вони

йшли снідати. Діти здивовано зирять на мене. Виявляється, останні сім довбаних хвилин вони тупо не чули мого вереску.

- 7:40 Жбурляю дітям кукурудзяні пластівці Coco Pops. Рознімаю бійку за дурну пластикову іграшку в коробці. Відповідаю, певно, на мільярд дурних запитань на кшталт «Хто переможе — земляна білка чи горностаї?» і «Ти їси бородавочників?» Кричу: «Я не знаю, не знаю я! Загуглю пізніше. Перестаньте гратися з їжею, просто поїжте, будь ласка. Це лише миска пластівців! Скільки можна над нею киснути? Покваптеся! Ні, будь ласка, не робіть так, ви перекинете її. Так, так, просто чудово. Я ж *казала*, що ви перекинете миску, якщо робитимете так. Ні, ОБЛИШТЕ ЦЕ! Я приберу потім. Нумо, ПОКВАПТЕСЯ».
- 8:00 Відсилаю дітей умиватися й одягатися. Хоча я й приготувала їхню шкільну форму напередодні ввечері, зараз однаково мушу морочитися з ними, бо вони не можуть знайти, запевняючи, що її ніде немає. Біжу нагору, щоб тицьнути їх носом у шкільну форму, яка лежить на видноті на їхніх кріслах там, де й кожного триклятушого ранку. Водночас намагаюся зварганити їм підобідки й запахати в духовку те, що діти справді їстимуть, — спагеті болоньезе. Годую пса. Спостерігаю, як собака давиться їжею, закашлюється, потім блює. Витираю собаче блювотиння.
- 8:20 Пробую розплутати гордіїв вузол на голові Джейн. Знову пояснюю, що Я НЕ ВМІЮ ЗАПЛІТАТИ ФРАНЦУЗЬКІ КОСИ, і замість того зав'язую два хвостики. Вислухую, яке я лайно, а не мати, бо всі інші мами вміють заплітати французькі коси, і навіть *тато* Тіллі Баркер вміє заплітати французькі коси. Витримую промову Джейн про її зруйноване життя й цілковиту марність

- існування без французьких кіс на голові, переслідуючи Пітера по всьому будинку, щоб вичесати чудні космаки, що з'явилися на його волоссі за ніч, а він скимить і викручується, наче я наміряюся ввігнати в нього цвяхи.
- 8:35 Репетую, щоб діти хутко взували черевики, одягали куртки та хапали свої портфелі негайно, *негайно, негайно*, НЕГАЙНО! Ледве стримуюся, щоб не пустити піну з рота від люті, коли помічаю порожні погляди та цілковите нерозуміння того, що таке черевики, куртки чи портфелі. Дитя повідомляє мене про дуже важливий дозвіл, який *потрібно* здати сьогодні. Марно перебравши купи папірців, зрештою знаходжу листа. Лізу діставати п'ять фунтів, як вимагає ця писулька, що закотилися під диван, бо я маю лише двадцятифунтову купюру.
- 8:47 Нарешті виходимо з дому, підганяю дітей до школи, тягнучи за собою пса, що поривається обісцяти кожен стовп.
- 8:57 Заштовхую дітей на шкільне подвір'я, ледь усміхаюся дракондиректрисі, яка під маркою привітання картає батьків біля входу. Відтягую пса, що піднімає задню лапу на її капронові колготки. Якнайшвидше пензлюю додому, вибачаючись перед псом, який так і не встиг як слід прогулятися.
- 9:07 Залишаю записку доглядачці собак, прохаючи її погуляти з нашим псом на п'ять хвилин довше, якщо матиме час. Запаковуюся в авто, гадаючи, чим це смердить, і вирушаю на роботу. Накладаю макіяж, переконуючи себе, що наносити блиск на губи за кермом цілком безпечно й аж ніяк не протизаконно. Відганяю думки про вирву від вибуху бомби, яка чекає на мене вдома.
- 15:15 Забираю дітей. Неширо розмовляю з іншими батьками, всіляко уникаючи відьомського кодла клятих ідеальних мамць під проводом найдосконалішої з усіх, ідеальної

- матусі Люсі Аткінсон. Стараюся утриматися від асоціальної поведінки, наприклад зауваг, що улюблений ведучий телевізійної передачі для дітей, як на мене, схожий на сексуального маніяка.
- 15:30 Годую дітей чипсами, намагаючись приборкати хаос у будинку.
- 15:45 Відсилаю дітей переодягатися перед позашкільними заняттями. Сперечаюся з ними про те, навіщо їм туди йти і чому уроки плавання / музики / тенісу / танців / джиу-джитсу не просто дурне марнування часу. Знову вислуховую, яка я лайняна мати, що руйнує їм життя. Попереджаю: якщо почую слова «Але це нечесно!» ще раз, я за себе не відповідаю. Кажу Пітерові, що не хочу підніматися нагору й нюхати його бздюхи. Піднімаюся нагору й знову знаходжу одяг, який немовбито зник. Заходжу до туалету, бачу там величезного «плавунця» в унітазі. Довго кричу про домовика-засранця, тим часом діти сновигають лише в трусах. Принаймні десять хвилин верещу: «Ми виходимо через П'ЯТЬ ХВИЛИН!» Мені знову кажуть, що це украй несправедливо. Відповідаю, що *життя* взагалі штука несправедлива. Міркую, коли вже можна буде хильнути винця.
- 16:05 Веду дітей на безглузді та сміховинні позашкільні заняття, куди вони зовсім не хочуть іти, марно стараючись перетворити їх на всебічно розвинених членів суспільства. Якщо заняття лише в однієї дитини, то другій дозволяю пограти на гаджеті, попри порожні ранкові погрози, а сама стежу за людьми у фейсбуці на своєму телефоні. Якщо в обох дітей заняття, відкриваю робочі повідомлення, зневажливо дивлюся на них, потім далі стежу за людьми у фейсбуці.
- 17:00 Піддаюся на вмовляння й дозволяю ще якийсь час посидіти за гаджетами.

- 17:30 Виявляю, що вранці не ввімкнула тієї клятої лярви духовки. Годую дітей макаронами із сиром. Після цього примушую їх з'їсти по шматочку фруктів, безнадійно сподіваючись повернути своїх нащадків на правильне харчування. Коли діти відмовляються, гуглю цингу й показую їм фотографії. Вони кажуть, що їм до лампочки, навіть якщо й захворіють на ту цингу.
- 18:00 Питаю, чи діти виконали домашні завдання. Дістаю однозначні заперечні відповіді. Домовляюся з дітьми, що в них є ще п'ять хвилин на гаджети. Відкорковую вино. Намагаюся прибрати ту вирву від бомби, що колись була моїм вишуканим елегантним будинком.
- 18:30 Наказую дітям вимикати гаджети та грати на фортепіано/вправлятися у правописі/виконувати завдання за розкладом, сама прибираю і закидаю до пральної машини гори брудного одягу.
- 18:45 Розумію, що в дітей підозріло тихо, не чути звуків фортепіано чи ще чогось. Виявляю, що діти просто змінили один гаджет на інший, а тепер твердять, що я казала лише відкласти айпади й не згадувала про все інше.
- 19:00 Наказую дітям іти купатися. Вони повідомляють, що мають дуже важливе домашнє завдання, яке потрібно здати завтра. Бурмочу всі прокляття, що спадають на гадку. Виконую домашнє завдання з дітьми, стараючись утримуватися від запитань, чи справді вони аж такі дурні, що не знають, яке число йде після трьох, і гадають, що слово «К-І-Т» пишеться «пес».
- 20:30 Нарешті купую дітей і вкладаю їх у ліжка. Завалююся на диван і жлукчу те вино, яке налила в келих ще о шостій годині, та лише зараз маю нагоду посмакувати. Бурмочу «туди ж його нехай!» кілька разів поспіль, поки ще якась частка моєї душі помирає.

Так, цей рік, поза сумнівом, буде не такий, я краще все організую. Правда, на жаль, я так і не спромоглася купити ланч-бокси й підібрати стильний гардероб, і мені ще треба навчитися любити зелений чай, хоча він так смердить. До того ж я досі не вмію накладати рідку підводку на повіки та заплітати французькі коси, втім, певна, це просто дрібниці в моєму грандіозному плані.

11 вересня, п'ятниця

Туди ж його нехай. Мені сьогодні тридцять дев'ять. Я не хочу, щоб мені було тридцять дев'ять. Як це сталося? Коли це сталося? Я б хотіла мати максимум двадцять вісім років — і навіть це, здавалося колись, так багато, — а тепер я на порозі сороківки й майбутнього, в якому мій гардероб, певно, складатиметься зі спідниць із вигадливим візерунком з каталогів і, можливо, «молодіжного» шарфа, якщо мені не бракуватиме зухвальства.

І все спілкування зводиться до того, що люди запитуватимуть мене, чи не хочу я відвідувати їхні просунуті заняття з йоги або чемні книжкові клуби, де читають лише серйозні книжки для самовдосконалення, усі носять свої «молодіжні» шарфи, зав'язані поверх джемперів із коміром-поло, й «бадьоряться» після склянки слабенького Pinot Grigio. Притім вони гундітимуть щось отаке: «О господи, хочеш випити ще одну склянку? Ти така смілива». А я тим часом ледве стримуватимуся, щоб не відповісти, що насправді я не смілива, аж ніяк не смілива; смілива людина могла б витримати їхні безглузді дотепи без анестезії, а от мені для цього потрібен не ще один келих дешевого вина, а ціла пляшка горілки, а може, ще й креку на додаток. І, на бога, ЧОМУ ВОНИ ВСІ ТАКІ НУДНІ?

Можливо, якщо я стримаюся й не вивалю все це іншим матусям, нудьгу книжкових клубів іноді порушуватимуть запрошення на вечірки з продажу прикрас, де принаймні

бухло тече рікою, щоб змусити вас купувати, купувати, купувати. Але наступного дня я прокидатимуся з похмурым усвідомленням того, що витратила сто п'ятдесят фунтів, яких не маю, на купу жажливих цяцьок, які мені не потрібні.

Я завжди вважала, що навіть якщо мені колись виповниться сорок (хоча це й малоймовірно), то на той час я буду елегантною й вишуканою пані з вищого світу, що вільно володіє французькою, провадить прибуткову, але філантропічну діяльність, обізнана в мистецтві, літературі та політиці, буду такою людиною, яку всі шукають на вечірках найвищого рівня, щоб запитати її думки про ситуацію на Середньому Сході. І після інформативного та глибокого обговорення цієї проблеми з'ясується, що я набагато розумніша за них.

Натомість люди шукають мене на вечірках, тому що хтось набрехав їм, що в мене є сигарети, я працюю неповний робочий день на надзвичайно нудній роботі в ІТ-відділі дуже далекої від власне ІТ компанії, бо так краще для дітей і є змога економити на їхньому догляді, а моя тривала й дорога освіта, як виявилось, нікому не потрібна. Іноді, в найбільш дисфункційні періоди своєї юності, я справді мріяла стати старшою й дорослішою. Якою ж дурною я була!

Тепер бути дорослою здається пеклом. Я не хочу тихо відійти в цю осінь жінок із раціональними стрижками, які «живуть для дітей» і стовбичать на майданчику, намагаючись переплюнути одна одну кількістю позашкільних занять та «досягнень» їхніх визначних нащадків, міряючись впливовістю своїх чоловіків і вихваляючись недавніми екзотичними відпустками.

Я хочу в недоречній спідниці пити понад міру віскі в прокурених джазових клубах, тимчасом як привабливий чоловік шепотітиме мені на вухо непристойності.

Хочу цікаву роботу, де потрібні мої розум та освіта (певна, що десь, колись, якось її знайду...).

Хочу знову азарту, романтики та відчуття небезпеки.

Хочу втекти до Парижа й кохатися на горищі (але без бідності, голоду й усякого такого, ясна річ).

Підозрюю, Саймон та діти можуть знайти певні огріхи в моєму плані, хоча б те, що я ненавиджу джаз.

12 вересня, субота

Замість прокурених джазових клубів, паризьких горищ та непристойних хлопців була вечеря із Саймоном, на яку він запросив учора свою іменинницю, і я випила трохи більше, ніж планувала. Тож принаймні пунктів про недоречну спідницю та віскі я дотрималася. На жаль, віскі було просто складником коктейлю в хитровжученому гіпстерському барі. Боюся, гіпстерські бари — це, напевно, новітні прокурені джазові клуби, хай там як, тепер курити заборонено скрізь.

Я туманно пригадую, як кричала «ХИТРОВЖУЧЕНІ ГІПСТЕРИ!» трохи голосніше, ніж передбачалося, перед тим як Саймон витягнув мене звідти до менш претензійного бару з нормальними склянками, а не банками з-під варення. Докази в моєму телефоні свідчать, що до того часу ми вже не розмовляли, тож я наробила купу селфі та фото своїх коктейлів і запостила їх на фейсбуці з нерозбірливими підписами. Але о пів на дванадцятку Саймон мав повертатися додому в ліжечко, щоб часом не перетворитися на гарбуз. Зауважу, він зумів утриматися від доколупування з приводу того, що я пощу, замічуючи інсту світлинами нашої вечері.

Прокинувшись сьогодні вранці, я почувалася пречудово, відзначивши, як розумно було пити тільки коктейлі, а не мішати все до купи й чорнити собі зуби червоним вином. Ні, я не така. Не цього разу. Я елегантно пані вишуканість, що лише посьорбувала коктейлі.

Але потім я підвелася з ліжка й почувалася вже не такою розумною, а біль відтоді щораз дужчав. Невдовзі вже було

очевидно, що я не розумна й на пів волосини, бо таки не зуміла уникнути похмілля. Моє похмілля розігрівалося повільно: спершу мені здалося, що все гаразд, тож я розпочала свій день як звичайно, але потім воно несподівано влупило по голові, як скажена горила, і захотілося лише одного — померти. Таке враження, наче в моєму роті насрав борсук.

А ще почалися жажливі похмільні флешбеки. Після хитровжученого коктейлю з віскі я перейшла до коктейлів із джином, і тут мені згадалися сентиментальні п'яні сльози в таксі дорогою додому й випитування водія, чи, на його думку, я схожа на людину, якій за рік буде сорок. Здається, він відповів «ні», але радше з переляку, ніж щиро.

А потім, коли я молилася лише про одне — щоб минув біль, зателефонувала Ханна й, ридуючи, сповістила, що від неї пішов Ден. І що ще можна сказати, коли твоя найкраща в усьому світі подруга телефонує, щоб повідомити, що її недоумок чоловіченько покинув її, крім «Хочеш прийти до нас?» і «Ні, ні, бери дітей, жодних проблем».

Ханна спустошена, я, звісно, дуже співчуваю їй, але, щиро кажучи, ми ніколи не розуміли, що вона знайшла в тому Денові, який вміло поєднував риси жахливого зануди і дріб'язкового сімейного тирана. Мабуть, поки що цього не варто казати, ану ж він передумає або в неї думало геть відіб'є і вона прийме його назад, але, напевне, для Ханни це на краще. А ще я зовсім недоречно попрохала: «Будь ласка, можеш ридати тихіше? Бо в мене страшенно болить голова, можливо, я навіть захворіла». Не знаю, щира я подруга чи ні.

16 вересня, середа

Сьогодні, вирішивши бути кращою, добрішою, дбайливішою матусею, я не прискакала до школи о 8:59 ранку, горлаючи: «Бігом, БІГОМ! МИ СПІЗНЮЄМОСЯ!», а підійшла о 8:50,

завела дітей аж на шкільне подвір'я, мило розмовляючи з ними про те, що вони сьогодні планують робити і які прикольні заняття чекають на них у новому семестрі.

На жаль, коли я прощалася зі своїми любимими дітлахами, налетіла ідеальна мамця Люсі Аткинсон з відьомським кодлом ідеальних мамць, і вони стали розпитувати мене, чи «гарні в нас видалися канікули». Про таке завжди запитують, співчутливо схилиючи голову й зиркаючи сталевим оком. Звісно, їм до лампочки, чи гарні в мене видалися канікули, вони просто хочуть повідомити мені, що самі їздили в Тоскану або на Барбадос, і пересвідчитися, чи не відпочивала я десь іще крутіше, щоб, заспокоївшись щодо цього, смиренно промовити, як би і їм хотілося таких «гарних простих канікул», а потім взятися вихвалитися своєю відпусткою і демонструвати за смагу.

Само собою зрозуміло, що в мене не було ніяких «гарних канікул», бо гарні канікули передбачають приємне байдикування в якійсь декадентській місцині, читання чудових книжок на кшталт Джиллі Купер та Пенні Вінченці, і щоб чоловік-красень носив тобі коктейлі. Це не «гарні канікули» — напідпитку гукати Саймонові глянути, що він може зварганити з джину Aldi та хитровжученої пляшки загадкової рідини, яку ми купили на Мальті дванадцять років тому й досі боялися відкоркувати, прокручуючи Netflix у пошуках хоч *чогось*, що діти ще не бачили, крім «Переростків» (останні, як виявилось, зовсім не для дітей, бо згодом Пітер запитав свою вчительку, як вона дістається до школи, а тоді повідомив їй, що вона автобусна невдаха). Певна річ, я не мала наміру визнавати це перед відьомським кодлом ідеальних мамць.

Тож ми ходили околяса, доки вони таки вивідали, що ми «просто залишилися вдома», а потім скрушно зітхали, скаржачись, як виснажливо самим тягати своїх численних ідеальних нащадків світом, бо няня наполягла на тижні відпустки, щоб

відвідати власну родину. Тим часом я усміхалася, скреготіла зубами і клялася собі, що наступна з цих сучок, яка поблажливо щось зауважить, дістане по голові своєю світло-блакитною, як качине яйце, сумочкою Céline (жартую, я б ніколи так не вчинила. Я б вгатила її власною дешевою сумочкою Primarni й забрала Céline собі, поки та курка ловила б зірки після удару).

Туди ж його нехай, чи ж дивно, що після розмови з відьомським кодлом я хильнула? Дивно, що не напилася до чортиків. Я мала намір бути сьогодні дуже чемною дівчинкою, але після кодла й години Пітерових шкільних «жартів» (найкращий із них був: «Що вийде, якщо схрестити козу з місяцем? МІКОЗ!» А інші ще гірші...) почувалася трохи не при собі. Тож, коли помітила в холодильнику пляшку Sauvignon Blanc, в якій винця було на один келих, мені здалося жорстоким полишити це вино самотою, тоді як воно могло радісно долучитися до компанії своїх родичів з учорашнього вечора. Келих виявився досить великим.

18 вересня, п'ятниця

Вино — мій друг. Вино і Ханнин друг. Вона примусила Дена глядіти їхніх дітей, а сама прийшла до мене. Ми глушили рожеве сонячне вино і багато кричали: «Ден — дровичило!» Саймон сховався від Ханни, бо погано ладнає з емоційними жінками навіть у їхні найкращі часи, не кажучи вже про періоди, коли є чималі шанси того, що найліпша подруга його дружини ридатиме перед ним і йому доведеться говорити про почуття. У Саймоновому уявленні щира й відкрита розмова про почуття — це незграбно поплескати людину по руці і пробурмотіти «ну все, все», тим часом квапливо прокладаючи собі маршрути до відступу.

Нам удалося загнати його в кут, коли він спробував пролизнути на кухню, щоб узяти ще одну пляшку пива, гадаючи,

що ми поглинуті виспівуванням пісень Глорії Гейнор. Ми наполягли, щоб перед тим, як піти, він визнав, що Ден — прутень на ніжках. На щастя, Ден йому теж ніколи не подобався. Справді, Саймон частенько казав, що той схожий на гобліна (свята правда), тож хоч не почав недоладно мимрити, що «не пристає ні на чий бік», бо тут ясно як білий день, що він на боці Ханни. Вона моя найліпша подруга, а він мій чоловік і в таких випадках має бути за того, за кого я йому накажу. Певна річ, що я зроблю те саме для нього, коли один із його друзів розлучиться й назве свою дружину безсоромною хвойдою. Якщо, звичайно, це не буде котрийсь із друзів-придурків.

Завтра, боюсь, вино вже не буде нашим другом.

21 вересня, понеділок

Сьогодні вранці на шкільному подвір'ї неабияке хвилювання. Там з'явився ЧОЛОВІК! Звісно, чоловіки бували на шкільному подвір'ї й раніше — це ж не якесь передмістя зі «Степфордських дружин». Але зазвичай чоловіки на шкільному подвір'ї або суперзаклопотані поважні татусі в костюмах, які закидають дітей за ворота чи витягують їх звідти на повній швидкості, голосно розмовляючи телефоном, щоб ми всі переконалися, які вони суперзаклопотані й суперважливі, а сюди потрапили лише тому, що няня виявилася аж такою невідповідальною і злягла з апендицитом; або ж татусі-домогосподарі, дуже милі, проте завжди мають такий вигляд, що їм не завадило би помитися, і здаються вкрай розгубленими, немов ось-ось заплачуть. Є й багато інших цілком нормальних чоловіків, які іноді водять дітей до школи, але вони певним чином змішуються з категоріями, описаними вище.

Однак сьогодні на шкільному подвір'ї засвітився сексуальний (!) чоловік. Правда, якось тут уже був сексуальний чоловік, але той «чоловік» мав лише двадцять три роки, виявилось,

що він француз і зустрічається з однією з незрівнянних виховательок. Ми всі почувалися як милі ласолюбні літні пані з комедійного шоу Гаррі Енфілда, коли витріщалися на нього й, хтиво підсміюючись, бурмотіли «ЮНАЧЕ!». Дивно, але він більше ніколи не з'являвся на шкільному подвір'ї.

Цей новий чоловік сексуальний відповідно до віку. У нього скуйовджене волосся, щетина, шкіряна куртка, але справді крута, не ота сумна ознака кризи середнього віку. Він схожий на чоловіка, що сидітиме біля тебе в прокуреному джазовому клубі й шепотітиме непристойні пропозиції на вухо. І в нього справді гарний зад.

Мені дуже соромно за себе, шановану одружену тридцятидев'ятирічну жінку, матір двох дітей, через те що я витріщалася на зад чужого чоловіка на шкільному подвір'ї в оточенні невинних сердець та умів вразливих діток, але, поцілуйте мою підстаркувату дупу, це був *справді* гарний зад. Хоч як Саймон заперечує, що витріщається на зади виховательок, коли забирає дітей, він явно бреше, бо не помічати задів виховательок неможливо. Мамці на шкільному подвір'ї здебільшого розмірковують, чи в нас хоча б колись були такі зади, як у виховательок. По тяжких роздумах ми доходимо висновку, що, напевно, ні, бо ми британки, а британки ще замолоду цмулять сидр та жеруть чипси, не те що здорові люди з континенту, які їдять лише салат і їздять на велосипеді.

Хай там як, а повернімося до цього файного заду. Навіть ідеальна матуся Люсі Аткинсон тіпалася в екстазі (боюся, вона ризикує підхопити молочницю, якщо наслідки цього екстазу залишатимуться на її щоденках занадто довго). У джунглях, звісно, вже забили в барабани, тож вона, ледь перевівши дух, повідомила, що об'єкта всезагальної уваги звати Сем. (Звісно ж. Певна річ, що такий чудовий чоловічий зад мусить мати солідне, не позбавлене сенсу, чоловіче ім'я Сем. Такий зад не може зватися, наприклад, Норман.) Він татусь-одинак,

бо дружина безсердечно покинула його і дітей заради іншого чоловіка (ОВВА! який же зад мусив бути в його суперника?), а ще він працює у сфері ІТ (справді? Він не схожий на айтівця, але, ого-го, ми маємо щось спільне), і в нього двоє дітей: хлопчик у класі Пітера і дівчинка в класі Джейн (ще спільне!).

Чи було б аж так жахливо з мого боку спробувати заохотити своїх дітей подружитися з його дітьми, щоб я могла краще роздивитися цей визначний тил? Так, звичайно, це було б жахливо, але, як ви розумієте, всі без винятку мамці дітей у цих класах міркували про те саме.

Мої рідні кровиночки надали дуже мало інформації про новеньких у своїх класах. Джейн вдалося пригадати, що новеньку звати Софі й вона «досить мила». Пітер узагалі не второпав, про кого йдеться, коли я запитала про новенького хлопчика, і зрештою сказав: «О, ти маєш на увазі Елліотта, у якого були рідкісні золотаві монстрики? Елліотт минулого семестру перейшов до іншої школи». Іноді мої діти доводять мене до відчаю.

Ясна річ, я планую почати розчісуватися та накладати яскравіший макіяж перед тим, як вести дітей до школи, лише через своє рішення більше старатися і менше ледарювати. Це просто збіг, що Сем та його зад траплятимуться на шкільному подвір'ї. Просто збіг, нічого більше.

23 вересня, середа

Уранці о 8:30 Джейн нагадала мені, що сьогодні їхній клас вирушає у шкільну мандрівку. Мене охопила паніка. Я намагалася пригадати, чи підписала дозвіл і чи передала до школи величезну суму грошей, яку зазвичай доводиться викласти за те, щоб дітей кудись звозили, навіть якщо місця відвідування безплатні (виявляється, надавати в оренду автобуси — дуже прибутковий бізнес. Може, мені краще змінити роботу,

купити автобус і наймати саму себе? Еді Маккріді з дитячої освітньої передачі «Баламорі», здається, любила свою роботу. Вона була водійкою автобуса? Можливо, водійкою таксі. Я з принципу відмовляюся гуглити «Баламорі», щоб це з'ясувати, як і повертатися в ті дні, що вже позаду. Не маю бажання знову бачити застиглий вищир міс Гулі чи думати, навіщо Арчі Винахідникові стільки пляшечок з-під йогурту, або замислюватися, чи справді Джозі Джамп здуріла. О прокляття, я гуглю це. Вона була водійкою автобуса. Тепер почуваюся брудною).

О 8:40 ранку Джейн принагідно запитала, чи я також нетерпляче очікую цієї подорожі... ОХ! Я ж ніби не ставила позначку в полі «Хочу допомогти». Чи ставила? Я її поставила, хоча чому це зробила — понад моє розуміння, хіба що, може, я була зовсім вгашена, коли заповнювала форму? Навіщо мені пропонувати допомогу у свій «вихідний», який я називаю «днем, коли я намагаюся прибрати срач у нашому будинку», а сволота Саймон — «днем попивання кави». Я не лише випадково поставила галочку, а ще й не потурбувалася перевірити щоденники дітей, тому пропустила милий запис-нагадування від любої вчительки, яка закликала мене допомогти наглянути за нашими херувимами — завдання, рівнозначне за складністю випасанню котів.

Десять хвилин. Це все, що маю. Десять коротких хвилин, щоб надати собі презентабельного, поважного і трохи сексуального вигляду на випадок, якщо Семів зад також вирушить у цю подорож. Ні. Ні. Це погано й неправильно. Мені не потрібно мати сексуальний вигляд, буде там Семів зад чи його не буде.

Зрештою я вдовольнилася тим, що почистила зуби, зав'язала неслухняне волосся і трішки намазюкалася косметикою, щоб приховати найбільший жах. Коли я дісталася майданчика, то навіть зраділа, що в мене не стало часу перетворитися на сяйливу богиню сексу, бо аж асфальт видавався вологим

від моря блиску на вустах жіночок із тремтливими віями, вбраних у *трохи* затісні светри, — певно, кожна собака мала ті самі нечисті думки про Семів зад. Однак священні булки не з'явилися, дітей притягла няня (і, маю сказати, сама була виряджена, як хвойда!).

Звісно, мандрівка була жахливою. Я навіть уявити не могла, як купа дітей може засмердіти автобус. Чим батьки їх годують? Тридцять дітей у закритому просторі безперервно перділи всю дорогу від школи до дуже великого музею, напханого безцінними артефактами, що мав просвіщати малечу, тоді як дорослі намагалися завадити їм щось украсти чи розбити. Коли ми висадилися, в мене сльозилися очі й вибухали легені. Гадаю, хтось таки обісрався, занадто вже кепсько смерділо.

Якщо вчителям доводиться цілий день проводити в такому смердючому тумані, їм треба видавати протигази. Хоча, коли я сказала про це любій учительці, вона радісно усміхнулася й відповіла: «Ой, та невдовзі просто перестаєш на це зважати!»

Не думаю, що це правда. Минулого року Пітер повернувся додому, сяючи від гордості, й заявив, що вчительку ледь не знудило від його тухлого бздіння. Пітер, однак, досить огидний. Одна бідолашна маленька дівчинка відсіла від нього, коли виявила, що Пітер пердить й істерично регоче, що неабияк відвертає увагу від навчання. Ви можете подумати, що, живучи з Пітером і моїм смердючим псом, я вже виробила імунітет до запахів, але це не так. Може, люба вчителька сидить на наркоті. Це багато чого пояснило б.

Хай там як, подорож була жахливою. Клас наче збісився, я бачила, як Фредді Докінз витирав козаки об музейний стенд. Утім, оскільки всіх тепер підозрюють у педофілії, мені хоч не довелось нікого водити до туалету.

Як виявилось, діти приїхали сюди, щоб більше дізнатися про єгиптян. Підозрюю, вони не дізналися нічого, крім того, як цвиндрити гроші на всілякий мотлох у сувенірній крамниці.

Здається, Джейн вважала, що я тут для того, щоб забезпечувати її нескінченним потоком готівки на *всі* цяцьки, які вона попросить, і розприндилася, коли я відмовилася придбати за 35 фунтів парасольку із зображенням балерини. 35 фунтів! За парасольку! Туди ж його нехай, я навіть не знала, що це можливо — витратити 35 фунтів на парасольку. Хоча, якщо щиро, я купую парасольки в Poundland (мережі магазинів «усе за 1 фунт»), і вони ламаються чи я гублю їх, зо три рази використавши, тож загалом, мабуть, витратила за всі ці роки більш ніж 35 фунтів на парасолі, і, цілком можливо, мені не вистачає в житті якраз солідної парасолі. Може, *треба* купити Джейн парасолю за 35 фунтів, і тоді вона напевно виросте всебічно розвиненою людиною, яка не думатиме «коли я виросту» навіть у свої ледь не сорок? От срака, знову я налажала зі своїми материнськими обов'язками.

Як доброчесна та шляхетна людина, що допомагає в організації шкільних подорожей і не розмальовує свого обличчя, немов гарпія, щоб спокусити чоловіка з гарним задом, я явно заслужила винця. Хоча сьогодні середа і завтра я мушу йти на нудну роботу, бо, з'ясувалося, автобуси таки досить дорогі, ще й треба складати іспит, щоб мати право ними керувати. Я ж заледве склала іспит, щоб їздити звичайною, зовсім маленькою машиною, зробивши стільки спроб і так доставши того самого екзаменатора, що він зрештою прийняв у мене іспит, бо про нас уже стали пліткувати, тому не маю жодних шансів всістися за кермо клятого велетенського автобуса.

МОНОЛІТ BIZZ
ВАШ КЛЮЧ ДО УСПІХУ

